SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 10 FEBRUARI 1938

„ZOU DAT ERNST, OF ZOU 'T EEN GRAPJE ZIJN?"

DE TROUWE HECTOR

Hoe een oude, afgeleefde hond het kindje van boer Hansen redde

HET was een echte kwakkelwinter. „Twee dagen vorst en tien dagen regen," zooals boer Hansen zei. Het water in de polders stond hoog. De lage weilanden waren reeds overstroomd, ook de hooger gelegen akkers begonnen er onder te lijden.

„Als 't nu maar eens wou gaan vriezen!" riepen de dorpsjongens tegen elkaar. „Dan konden we fijn schaatsen, zeg! Van 't eene dorp naar 't andere, urenver!"

En werkelijk.... nadat 't wekenlang geregend had, zoodat er onafgebroken een grauwe, smerige mist over de velden hing, begon de wind plotseling uit het noordoosten te waaien en na drie dagen lagen de ondergeloopen polders en weilanden heelemaal dicht.

Het was schitterend, spiegelglad ijs; met botte schaatsen kon je maar beter thuisblijven! 't Werd hoe langer hoe kouder, na vijf dagen werd overal druk geschaatst.

Jongens, die ver buiten 't dorp woonden, kwamen op de schaats naar school en op de vrije middagen reden zij met heele troepen naar de naburige dorpen. Wekenlang hield de felle koude aan.

Boer Hansen zat voor 't raam en keek somber naar buiten.

In den stal loeiden een paar koeien; Hector, de oude waakhond, lag rustig te slapen bij het vuur.

Hector was grauw en grijs van ouderdom. Hij kon niet erg hard meer loopen en ook z'n gehoor begon te slijten.

Boer Hansen had den hond reeds vaak willen wegdoen.

„Wat heb je nou aan dat beest? Hij hoort niet meer, hij ligt den heelen dag 't liefst vlak bij het vuur en hij begint hoe langer hoe meer te eten."

De boerin wou er echter niet van hooren.

„Och man, Hector is een goed dier. Kijk eens, hoe lief hij is voor kleine Betsie. Als het wiegje hier in de kamer staat, dan is Hector er niet van weg te slaan. En je weet zelf, hoe dreigend hij kan brommen, als er 'n vreemde in de buurt komt van Betsie. Hector is een echte kindervriend. En och, al is hij misschien wat te oud voor waakhond, je kunt in 't voorjaar er altijd nog een tweeden hond bij nemen."

Boer Hansen bromde.

Hij moest toegeven, dat Hector lief was voor Betsie, hun eenig kindje. Maar toch.... hij zou hem wegdoen. Alle honden waren lief voor kinderen, als het er op aankwam.

De boer had nu eenmaal een hekel aan Hector.

Een week later — het was nog steeds bitter koud — ging boer Hansen op 'n middag naar het dorp. Het was drie kwartier loopen over de hard bevroren wegen, terwijl een ijzige wind over de velden woei.

Tegen den avond kwam de boer pas terug. Hij had een nieuwen hond bij zich, een jong, zwart beest met 'n nijdigen snuit en 'n stel valsche tanden. Zijn naam luidde Bello.

Toen de boer ermee binnenstapte, sprong Hector meteen overeind. Hij gromde en nam een dreigende houding aan.

Hij had een nieuwen hond bij zich....

„Koest, Hector!" riep de boer.

Maar Hector ging niet meer bij het vuur liggen en bleef onrustig.

„Heb je nu al een anderen hond meegebracht, man?"

„Ja, en deze zal heel wat beter waken dan Hector ooit gedaan heeft."

„'t Lijkt me anders maar een valsch beest."

„Nou, dat zal wel meevallen, hè Bello."

De boer legde den nieuwen hond in het nachthok op 't erf.

„Wat doe je nu met Hector?" vroeg de boerin, toen haar man weer binnenkwam.

„Och, hij kan voor mijn part nog een tijdje hier blijven. Maar in 't voorjaar doe ik hem weg. Ik heb er al een liefhebber voor."

De boerin zei niets. Zij hoopte, dat de boer nog van gedachten zou veranderen. Die nieuwe hond stond haar in 't geheel niet aan, met z'n valsche tronie.

En.... de boerin kreeg ook gelijk. Hij bromde den heelen dag en 't liefst van alles was hij Hector naar de keel gevlogen. Als Hector in zijn buurt kwam, begon Bello meteen nijdig te grommen. Zijn oogen werden groen van nijd en hij liet dreigend zijn gemeene tanden zien.

Maar Hector trok er zich niet veel van aan. Hij zag wel, dat de boer zijn vijand stevig had vastgelegd, zoodat Bello zich niet los zou kunnen rukken.

Hector bleef nog meer dan vroeger vlak naast het wiegje van de kleine Betsie liggen.

....de zware stormwind wierp haar haast omver.

„We krijgen sneeuw," zei boer Hansen tegen z'n vrouw.

„Het is te hopen, man, dan gaat meteen die felle kou uit de lucht."

's Middags betrok de hemel en vielen er de eerste vlokken. Den volgenden morgen lag de sneeuw wel een halven meter dik. 't Was een prachtig gezicht. De kou werd veel minder. De wind liep naar 't zuiden. Het begon te regenen. Dagen en dagen aan een stuk. De rivieren zaten vol zware ijsschollen, overal begon 't water te stijgen.

Het weer werd nog veel slechter. Boer Hansen keek met angstige oogen uit 't raam. Zoo ver hij kijken kon, stond alles blank. „Als de dijken het maar houden, vrouw. Anders is er veel kans, dat wij een watersnood meemaken. En een erge ook, want 't water heeft in de polders nog nooit zoo hoog gestaan als thans het geval is."

Tegen den avond begon er een zware stormwind te razen. Het was angstig om aan te hooren. Zware, zwarte wolken joegen langs de maan. De boeren durfden niet te gaan slapen. De koeien in de stallen loeiden van angst. Overal zag men de lampen branden tot diep in den nacht.

Plotseling gebeurde 't ergste. Hector lag naast 't wiegje van de kleine Betsie. Het kindje sliep rustig.

Met één ruk was Hector overeind. Hij spitste de ooren en begon zacht te janken.

De boer snelde naar buiten. Een windvlaag sloeg door de open deur in 't vertrek.

„De dijk is doorgebroken!" riep boer Hansen tegen z'n vrouw. „Kom! Vlug! Help mij de koeien los maken. We moeten vluchten!"

Zonder zich te bedenken, rende de boerin naar den stal. Buiten hoorde men duidelijk de watermassa's razen. Zij zouden de boerderij, die nogal dicht bij de rivier lag, spoedig bereiken.

Opeens gaf de boerin een luiden schreeuw. Vlak daarop trilde de stal van 'n zwaren schok. Meteen rolde de eerste, smerige watermassa naar binnen.

„Het is te laat!" jammerde de boer. „We moeten vluchten! Snel, naar 't dorp!"

„Ons kind!" schreeuwde de boerin en rende meteen naar buiten. Maar zij kon niet verder. Het water stond reeds hoog, de zware stormwind wierp haar haast omver.

Toen liep de boer, tot z'n knieën in 't water, naar de boerderij toe. Het was maar 'n twintig meter, want de stal stond vlak bij de boerderij. Maar toch duurde het een eeuwigheid, voordat hij 't huis bereikte.

De deur stond open. 't Vuur in de schouw was uitgegaan. De tafels en stoelen dreven door 't vertrek. De lamp brandde nog.... maar 't wiegje van Betsie was nergens te zien. Hector was ook weg!

De boerin verloor 't bewustzijn, toen de boer vertelde, dat 't wiegje op de woeste golven was weggedreven. Hij nam z'n vrouw in de armen en droeg haar naar den zolder. Daar zouden ze 't aanbreken van den dag afwachten. Misschien kwam er dan wel hulp opdagen. Wat duurden die uren lang!

Tegen den morgen ging de wind liggen. Het water steeg ook niet meer. 't Begon zelfs iets te zakken. De boerin zat stil te jammeren. Boer Hansen kroop op het dak.

Toen hoorde hij vlakbij 'n hond blaffen.

„Dat is Hector!" zei de boer.

Vlak daarop zag hij het trouwe dier. Het zwom naar de boerderij toe. De boer riep hem. De hond keek naar boven. Hij jankte en zwom meteen terug. De boer volgde hem met de oogen. Hector zwom regelrecht naar 'n groepje boomen, op 'n paar honderd meter afstand van 't huis.

En daar.... zag de boer 't goed....? Daar dreef 't wiegje van de kleine Betsie. Het zat vast geklemd tusschen de stammen. Vliegensvlug liet de boer zich van 't dak glijden en liep de trap af. Het water stond tot aan z'n middel. Maar boer Hansen lette er niet op en zoo vlug als hij kon, begaf hij zich naar de boomen. Toen hij vlakbij kwam, hoorde hij 't kleine meisje schreien.

Vlug tilde hij z'n kindje uit de natte wieg en waadde terug naar de boerderij.

De boerin schreide van geluk, toen zij Betsie weer terug had. Zij begon haar kindje te verwarmen en boer Hansen.... streelde Hector over den kop.

„Ga jij maar lekker in 't warme hooi liggen!" mompelde de boer.

Zoo had Hector 't kindje gered.

Den heelen nacht was hij rond 't wiegje blijven zwemmen. Toen hij den boer op 't dak gewaar werd, zwom hij vlug naar de boerderij om hulp te halen.

Bello was gevlucht. Toen 't water kwam opzetten, had hij z'n ketting stuk getrokken en was hij naar 't dorp gerend. Hij trok zich nergens iets van aan.

In den loop van den morgen kwamen mannen met 'n groote roeiboot boer Hansen en z'n gezin bevrijden. Zij werden zoo lang in 't hooger gedeelte van 't dorp ondergebracht, totdat 't water gezakt was. Ook de koeien werden nog gered.

Natuurlijk moest Hector mee in de boot.... en nooit heeft boer Hansen er nog over gesproken hem weg te doen en een anderen hond te nemen. NOR. H.

....en boer Hansen.... streelde Hector over den kop.

DE AVONTUREN VAN LOEKI

IK WIL VLIEGEN.
DAT GEBEURT NIET!!

MORGEN, MOEDER KRAAI! IS ER WAT MET JE JONGSTE?
OCH, OCH, DIE KROELI IS ZO ONGEDULDIG!!

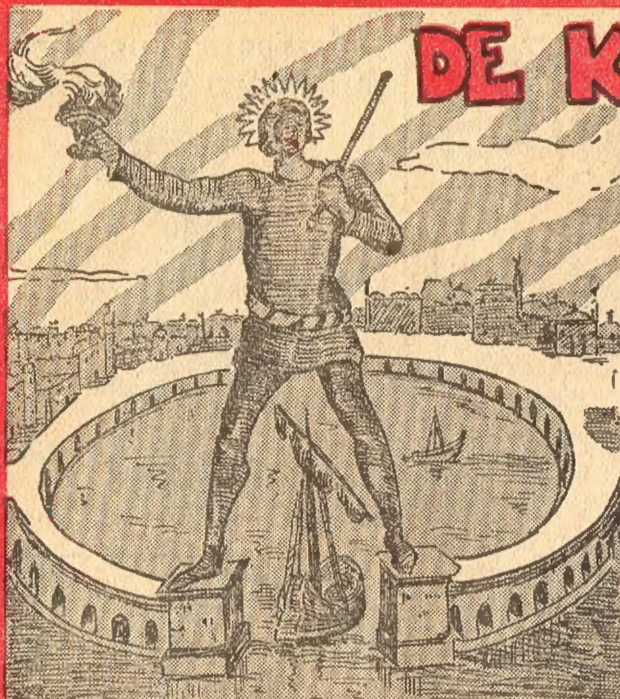
WAT HAPERT ERAAN KRELI?
HIJ WIL PERSÉ VLIEGEN, MAAR HIJ IS VEEL TE JONG.

KIJK, DAAR GAAT 'N BALLONNETJE! OM MEE TE SPELEN!

HET HANGT NET BOVEN 'T NEST. KRELI KAN HET ZELF WEL PAKKEN, DIE LIEVE SOETERD!

NOU, MAMS, HOE VINDT U HET?
KLAP! KLAP! KLAP!
KRELI! KRELI! ..BOEM!! DAAR LIGT IE IN DE VIJVER! OCH, DIE KINDEREN!
?

DE KOLOS VAN RHODOS

RHODOS WAS IN OUDE TIJDEN EEN RIJK EN VRUCHTBAAR EILAND. DIE RIJKDOM OPENBAARDE ZICH IN EEN LIEFHEBBERIJ DER BEWONERS VOOR STANDBEELDEN. ER WAREN ER WEL DRIEDUIZEND, WAARONDER ENKELE VAN KOLOSSALE AFMETINGEN. HET ALLERGROOTSTE BEELD, -DE KOLOS VAN RHODOS GENAAMD- WERD GEREKEND TOT DE ZEVEN WERELDWONDEREN; HET STELDE DE ZONNEGOD VOOR. HET MONUMENT WAS 37 METER HOOG EN HAD EEN KWART MILLIOEN GULDEN GEKOST. TWAALF JAREN WAREN NODIG OM HET BEELD OP TE STELLEN. HET HEEFT ECHTER MAAR 56 JAREN BESTAAN; TOEN WERD HET DOOR EEN AARDBEVING VERNIELD. LATER HEBBEN DE ARABIEREN HET EILAND VEROVERD. DE SULTAN VERKOCHT DE BRONZEN BROKSTUKKEN AAN EEN ISRAËLIET, DIE 900 KAMELEN NODIG HAD OM HET METAAL TE VERVOEREN.

HET GEWEI

VAN HET HERT WORDT ELK JAAR AFGEWORPEN. ALS ER ZICH DAARNA EEN NIEUW ONTWIKKELT, DAN HEEFT DAT IN GEWONE OMSTANDIGHEDEN EEN TAK MEER DAN HET VORIGE. NAAR HET AANTAL TAKKEN ONTVANGT HET HERT ZIJN NAAM: ZESENDER, ACHTENDER EN ZO VERDER. EEN ZESTIENENDER IS ACHT OF NEGEN JAAR OUD EN BEHOORT TEGENWOORDIG TOT DE ZELDZAAMHEDEN; MAAR VROEGER KWAMEN ER WEL ZESENTWINTIG-ENDERS VOOR.

KLEINE VISSERIJ!

DE WALVISVAART WERD VROEGER DE "KLEINE VISSERIJ" GENOEMD. HET IS BEKEND, DAT DE NEDERLANDERS WELEER DE BEROEMDSTE WALVISVAARDERS VAN EUROPA WAREN. DE WALVIS HEEFT VELE EIGENAARDIGHEDEN, MAAR HET MERKWAARDIGSTE DAARVAN IS WEL, DAT HET DIER GEEN TANDEN HEEFT EN EEN KEELGAT VAN AMPER EEN CENTIMETER WIJD. HET MOET ZICH DUS VOORNAMELIJK MET GARNALEN VOEDEN EN VISJES, DIE NIET VEEL GROTER ZIJN.

E. GUSSENHOVEN

BONT ALLERLEI

Oplossingen vorig nummer

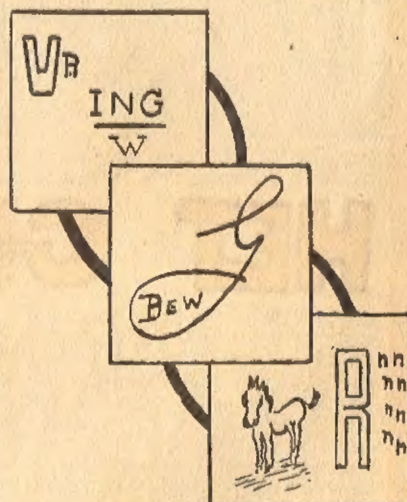
WEES GOED VOOR DIEREN

CIJFERPUZZLE

WIE WEET HET ?
A. Japan — B. Aap — C. Gebergte

Drie-woorden-rebus 11

Het eerste van deze drie woordjes beteekent dat je van iets staat te kijken.

Het tweede is ook zoo iets, maar duidt tevens aan dat je 't leuk vindt.

En het derde heeft met hardloopen te doen. Jullie raden het nu wel verder.

Vogel-puzzle

Van links naar rechts:

2. boomsoort.
4. verouderde maat.
5. stang tusschen twee wielen.
7. geen jongen.
10. doet de boer om zijn land vruchtbaar te maken.
11. als je in een spelletje .. bent, mag je niet meer meedoen.
12. Vader vond het heel ..., dat Fransje zoo gejokt had.
13. weet je wel, dat de Noordzee op sommige plaatsen wel 40 meter .... is?
15. muzieknoot.
17. een ander woordje voor reeds.
18. een woord, dat je zegt bij het afscheid.

Van boven naar beneden:

1. vriendelijk en ....
3. groot bouwwerk, noemt men ook burcht.
4. meisjesnaam.
6. breede band, dien men om het lichaam draagt.
8. Ik ben, je bent, hij ..
9. ander woord voor nauw.
14. geluid, dat een ezel maakt.
15. deel van den mast van een zeilschip.
16. daarmee bewerkt de boer zijn land.

Er stonden eens twee poppen
Al in een magazijn.
Het zwartje was de grootste.
Het blondje was heel klein.

En boven op een plankje
Daar lag een mooie hoed.
„O," sprak het kleine popje,
„Die staat mij zeker goed!"

Maar 't zwarte popje lachte:
„Hoe kom je dáár nu bij?
Hij past niet bij een blondje,
Die hoed is vást voor mij."

Toen kwam de winkeljuffrouw,
En paste de zwarte pop
Het mooie blauwe hoedje
Met witte strikjes op.

Maar ach, dat mooie hoedje,
Het was haar veel te klein.
Dus dacht de winkeljuffrouw:
„Hij zal voor 't blondje zijn."

Maar 't blondje was het hoedje
Te groot en 't stond ook niet.
En 't blondje en het zwartje,
Die huilden van verdriet....

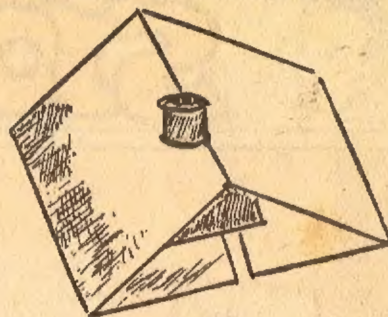
De juffrouw zocht een popje
Met snoezig rood-bruin haar.
Zij paste 't blauwe hoedje....
't Kwam prachtig bij elkaar!

Zo kibbelden twee poppen
Te zamen om één been.
Toen kwam er nog een derde,
Die liep er gauw mee heen!

VAN OMMEN

INKTPOT OMGOOIEN?

Dit kun je gemakkelijk vermijden door zoo'n papieren of kartonnen houdertje. De afbeelding toont duidelijk genoeg, hoe je papier of karton moet, vouwen. Aan den bovenkant maak je een opening. Dus voortaan geen knoeien meer met inkt.

WAAR IS HIJ GEBLEVEN?

De ganzenhoeder heeft z'n ganzen in den steek gelaten, maar de boer is er achter gekomen en kijkt uit of hij den kwajongen ergens kan vinden. De kleine booswicht heeft zich echter ergens verstopt en als jullie goed uitkijken, kunnen jullie hem heel gemakkelijk vinden. Een pak slaag hoeven jullie hem niet te geven, hoor!

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLENCLUB

EEN KORDAAT BESLUIT.

